

СТ А Н О В И Щ Е

от проф. д.ю.н. Атанас СЕМОВ, Носител на Катедра „Жан Моне” на ЕС,
член на научно жури, назначено със Заповед № РД 38-255/25.04.2018 г.

на Ректора на СУ „Св. Кл. Охридски”,

в конкурс за заемане на академична длъжност „доцент”

по професионално направление 3.6. „Право“ (Международно частно право),

обявен във ДВ, бр. 33 от 17.04.2018 г.,

с единствен кандидат гл. ас. д-р Васил Христов ПАНДОВ

I. Формални изисквания.

1. По отношение на процедурата.

Конкурсът е обявен съгласно изискванията на чл. 24 и сл. на Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), Правилника по прилагането му и чл. 105 и сл. на Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски” (ПРАССУ).

По-конкретно, спазено е изискването на чл. 24, ал. 2 на ЗРАСРБ академичната длъжност „доцент” да се заема въз основа на конкурс и избор, като (ал. 3) конкурс се открива, ако може да се осигури съответната преподавателска натовареност съгласно правилника на висшето училище.

Спазено съответно е изискването на чл. 106 на ПРАССУ заемането на академичната длъжност „доцент” да се осъществява въз основа на конкурс и избор и на чл. 107 на ПРАССУ във вр. с чл. 98 и 100:

- Конкурсът е обявен надлежно в „Държавен вестник”, бр. 35 от 24. 4. 2018 г., на Европейския портал за кариерно развитие на учените и на интернет страницата на СУ „Св. Климент Охридски”, по предложение на Факултетния съвет.

- Допускането до участие в конкурса е осъществено от назначена от Ректора комисия с участието на ръководителя на структурното звено, за чиито нужди се обявява конкурсът, като Комисията по допускането е установила с доклад, че единственият кандидат е представил всички изискуеми документи и отговаря на изискванията.

2. По отношение на кандидатите.

В настоящата процедура документи за участие е подал **един кандидат**.

Кандидатът гл. ас. д-р Васил Христов Пандов отговаря на всички изисквания по чл. 105 на ПРАССУ: има придобита образователна и научна степен „доктор“ и не по-малко от две години е заемал академична длъжност „главен асистент“. По-конкретно:

- Завършил е **висше образование** по специалността „Право“ в Юридически факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“ с отличен успех през 2002 г.

- Специализирал е „Английско право и право на ЕС“ в рамките на двугодишно обучение в Университета на Кеймбридж, Англия.

- От 2009 г. заема длъжността „асистент“, а от 2013 г. длъжността „главен асистент“ и води занятия по дисциплините „Международно частно право“, „Международно частно семейно и наследствено право“, „Международен маркетинг“, „Специализирани организации при ООН“ и „Консулски функции в областта на договорните и търговските отношения“.

- Така **преподавателският му стаж** може да бъде изчислен на 9 години, което е повече от достатъчно според изискванията на закона и нормативните актове по прилагането му, но ми дава повод и да споделя разбирането си, че традиционното за българското юридическо образование разбиране за необходимост от „дълъг асистентски стаж преди хабилизация“ е не просто остаряло, а крайно вредно с оглед стимулирането и запазването на ценните кадри на университета...

- През 2013 г. придобива ОНС „доктор по право“ с Диплома № СУ 2013 – 7 от 25.04.2013 г. на Софийски университет „Св.Климент Охридски“.

- Има богат професионален опит от участия в национални и международни научни форуми и проекти, преподавателска и научна дейност, работа като член на Управителния съвет и секретар на Института по международно частно право.

- От 2002 работи като адвокат, а в последните години и като арбитър по вътрешни и международни дела.

- Има пълна преподавателска натовареност като главен асистент. В Разпределението на учебните занятия на ЮФ на СУ, прието с Решение на ФС, има планиран пълен хорариум след хабилизация, което ще му позволи да заеме длъжността, за която кандидатства в настоящия конкурс.

Кандидатът не заема академични длъжности в други учебни заведения в страната или чужбина.

*Въз основа на изложеното приемам, че единственият кандидат гл. ас. д-р Васил Пандов **отговаря на формалните изисквания на ЗРАСРБ и правилниците по прилагането му, в частност на чл. 105 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски“.***

Доколкото процедурата, в която участваме, цели академично назначение (а не придобиване на научна степен, като защитата на докторатите), приемам, че кандидатите трябва да се оценяват по две групи критерии: способност за преподавателска и способност за научна работа.

II. Относно академичната дейност на кандидата.

Доколкото процедурата, в която участваме, цели академично назначение (а не придобиване на научна степен), приемам, че кандидатите трябва да се оценяват основно по две групи критерии: способност за преподавателска и способност за научна работа. Затова по смисъла на чл. 27 (4) на ЗРАСРБ приемам, че не само „при равни условия по чл. 24, ал. 1”, но и при само един кандидат научното жури следва да взема предвид и общата оценка, получена от оценяването на допълнителни показатели, приложими за съответната област, като:

1. свързани с учебната дейност:

а) аудиторни и извънаудиторни занятия – разработване на лекционни курсове; нововъведения в методите на преподаване, осигуряване на занимания в практическа среда извън висшето училище или научната организация;

б) публикувани учебни материали – ръководства, сборници и други, разработени от кандидата, или съавторство в издаден учебник или публикуван електронен учебник;

в) работа със студенти и докторанти, включително съвместна работа със студенти и докторанти в научноизследователски и художественотворчески проекти;

2. свързани с научноизследователската дейност:

а) участие в научноизследователски проекти; участия с доклади на международни и национални научни форуми; членство в авторитетна творческа и/или професионална организация в съответната научна област;

б) научни и научно-приложни разработки;

г) научни публикации (печатни и електронни), включително публикации в международни издания.

Като член на Катедрата „Международно право и международни отношения“ познавам работата на колегата Пандов като асистент по „Международно частно право“ и мога да потвърдя неговата организираност, отговорност, прецизност, блестяща юридическа култура, широка и ефективна компетентност в материята. Водените от него упражнения в ЮФ на СУ винаги се радват на максимална посетеност и висока оценка от студентите, което е ясен и несъмнен критерий за качество. Водените от него лекционни и семинарни занятия по други дисциплини се отличават с организираност и високо качество.

Изнасял е лекции като гост-преподавател по Програма „Еразъм“.

Участвал е с научни разработки в няколко научни проекта на СУ.

Не преподава в други български университети, което смятам за положителен факт.

В работата на Катедра „Международно право и международни отношения“ участва активно, отговорно и с особено силен дух на колективна ангажираност и безконфликтност, съчетана с принципност.

Поради това приемам, че кандидатът гл. ас. д-р Васил Христов ПАНДОВ е изграден преподавател с несъмнени академични качества, които му позволяват успешно да изпълнява функциите на хабилитиран доцент.

III. Относно научните трудове на кандидата.

1. Списъци на публикациите.

1.1. Кандидатът е представил „списък на всички публикации“, включващ 17 единици, сред които 1 монография (с която участва в настоящия конкурс – като споделям за озадачаващо защо не е публикуван качественият монографичен труд, с който кандидатът е придобил ОНС „доктор“...), 1 студия (за която от списъка не може да се установи обем) и 15 статии и други публикации, които не са категоризирана от кандидата (5 от които на английски

език, което е похвално, но в съавторство без разделителен протокол), всички публикувани в сериозни издания. Като цяло списъкът на публикациите не е оформен добре и разкрива непонятна небрежност...

Трудовете са посветени на относително широк кръг проблеми в материята на международното частно право. Публикувани са ритмично през годините след назначаването му за асистент през 2009 г.

Намирам списъка на всички публикации за съответстващ на изискванията за хабилитиран университетски преподавател.

1.2. В конкурса за доцент кандидатът участва с 1 монография, 2 студии, 2 статии и 2 „части от сборен труд“, за които не е приложен разделителен протокол за авторство, но с добросъвестни усилия такова може да се установи в контекста на структурата на изданието.

Този списък обаче ми се струва кратък за хабилитиращ се изследовател! За пореден път съм принуден да споделя, че макар, разбира се, качеството на изследванията да е по-важно от броя им, научната продукция е основен критерий за академично израстване и всяка констатация за значим, но неразгърнат научен потенциал е тягостна – най-вече за академичната общност...

Поради съдържателното качество на представените трудове и факта, че са публикувани след придобиването на ОНС „доктор“ и не повтарят съдържанието на дисертационния труд, ги *приемам за годни за разглеждане в настоящата конкурсна процедура.*

2. Студията „Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи като източник на българското международно частно право“ е част от „сборен труд“ „Международният договор – източник на международното частно право“ (Изд. „Сиела. Норма“ АД, октомври 2013 г.). Приемам, че това е първото задълбочено изследване на значението на част от разпоредбите на ЕКПЧОС като източник на българското международно частно право. Представено е влиянието на международния елемент относно пространственото действие на Конвенцията и задълженията по прилагането ѝ на българските правоприлагащи органи. Направен е анализ на възможността на

Конвенцията да регулира съдържанието на нормите на международното частно право относно международна компетентност, приложимо материално право и екзекватура и на съответствието на привръзките на процесуалните и материални стълкновителни норми с правилата на Конвенцията. Приносен е анализът на правото на справедлив съдебен процес като общ качествен показател на надлежната връзка между държавата на съда и международното гражданско дело, както и като самостоятелно основание за приемане делото за разглеждане от българския съд. Проследено е (макар и накратко) влиянието на Конвенцията относно самия механизъм на действие на стълкновителните норми за определяне на приложимо материално право и метод на признаването и влиянието на Конвенцията върху процесуалните отношения по признаване и допускане на изпълнението на чуждестранни актове – съществуване на „право на признаване“, съответно – „право на допускане на изпълнението“.

3. Студията „Приспособяването в международното частно право“ (сп. „Търговско право“, бр. 3 от 2016 г.) е посветена на института на приспособяването в българското международното частно право. Формулирано е определение за „приспособяване“ и са изведени причините за възникване на института в сферата на материалните правоотношения с международен елемент. Прокарано е добро разграничение на приспособяването като съдържание от други институти на международното частно право и са въведени критерии за класифициране на различните видове приспособяване. Особено полезно за практиката е определянето на различни механизми на действие на заместването и приспособяването в тесен смисъл или „транспониране“, съответно – начина им на приложение. Очертани са накратко хипотезите, при които приспособяването не може да бъде приложено и да породи действие или т. нар. „предели на приспособяването“. Приносно е и проследяването на позитивноправното проявление на приспособяването в действащите източници на българското международно частно право и юриспруденцията по тях.

4. Статията „Свободно движение на удостоверения по граждански и търговски дела в Европейския съюз“ (сп. „Съвременно право“, бр.1 от 2017 г.) е първото самостоятелно изследване, посветено на практически особено важния въпрос за официалните свидетелстващи документи, които са в основата на прилагането на ключовия за самия ЕС (виж историческото решение на СЕС

по делото *Melloni* от 26 февруари 2013 г.!) принцип на взаимно доверие между държавите-членки на ЕС в областта на призиването и изпълнението на чуждестранни съдебни решения, автентични документи и съдебни спогодби. Оригинални са систематичният анализ на удостоверенията, придружаващи чуждите актове в областта на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси и изясняването на изискванията за превод на удостоверенията и последиците при липса на превод на езика на приемащата държава-членка. С несъмнена полза е аналитичното проследяване на практическите ползи и слабости на подобно удостоверяване и възможността удостоверенията да заместят самите актове в практическото приложение на източниците на правото на ЕС. Приносен е анализът на дозакателствената сила на удостоверенията за признаване и допускане на изпълнението на чужди актове и на правните последиците от наличието на пороци в съдържанието и формата на удостоверенията.

5. Статията „Свободно движение на официални документи в Европейския съюз” (сп. „Правна мисъл”, бр. 4 от 2017 г.) е посветена на друг важен за членуваща в ЕС държава правен проблем: режимът на зачитане и прием на правните последици на чуждестранни официални документи. За първи път у нас са анализирани новостите в правната уредба в българското международно частно право на тази материя, като е направен и първия в българската правна литература анализ на Регламент (ЕС) 2016/1191 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 г. за насърчаване на свободното движение на гражданите чрез опростяване на изискванията за представяне на някои официални документи в Европейския съюз и за изменение на Регламент (ЕС) № 1024/2012. Изяснено е теоретичното и позитивно-правното развитие на метода на признаване на възникнали под действието на чуждо право правоотношения и права. Анализирани са съдържанието на института на признаване на чуждестранни официални документи според новия акт на правото на ЕС и ключово важната практика на Съда на ЕС, предхождаща и следваща издаването на регламента. Полезни са разсъжденията на автора относно терминологичното значение на понятията „приемане“ и „признаване“ на чуждестранни актове. За практикуващия юрист с несъмнена полезност е проследяването на възможностите за оспорване на доказателствената сила на

официалните документи и компететни органи, както и уточненото съотношението на новия инструмент с други международни източници на уредба на удостоверяване на автентичността на чуждестранните официални документи.

6. Коментарът *„Регламентът Брюксел II А : Регламент (ЕО) No 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) No 1347/2000“* (в сборник на изд. „Сиела“, 2014), поради спецификата на материята приемам за статия. Частта от труда, която е авторска за кандидата, изследва правилата за международна компетентност по дела с предмет родителска отговорност и предлага практически полезни анализ и подход към разрешаване на трудности при приложението на източника на правото на ЕС. Представени са актуелен прочит на релевантната практика на Съда на ЕС и на практиката на българските съдилища, втората съпроводена с уместен и аргументиран критичен анализ. Изследвани са теоретичните основи и съдържанието на привръзката по обичайното местопребиваване на детето по дела за родителска отговорност, изяснено е съотношението на правилата за международна компетентност с понятието за висш интерес на детето. Представени са пророгацията на компетентност по дела относно родителска отговорност по чл.12 от Регламент 2201/2003 и понятието и режима на признаване и допускане на изпълнението на чужди публични актове.

7. Със същото разбиране приемам за **статия коментарът** *„Регламентите по международно частно право на Европейския съюз 2009 – 2016 г. Тенденции и новости в уредбата“* (Изд. „Сиела. Норма“, ноември 2017 г.). Смятам за принос общата характеристика на процеса на приемане и обхвата на Регламент 650/2012, вкл. Историческия (но практически важен) преглед на законодателната процедура по приемане на акта на правото на ЕС, представянето на причините за приемане на акта и целите му, синтезираният прочит на основните теории за уредба на наследствените отношения с международен елемент в исторически и сравнителен план и на причините за отказа на държавите от системата на „Общото право“ да участват в приемането и прилагането на регламента. Полезен е анализът на структурата, обхвата и действието на източника във времето и пространството.

IV. Относно представения монографичен хабилитационен труд „Международна компетентност по граждански и търговски дела“, (Изд. „Сиела. Норма“, 2018 г., ISBN 978-954-28-2609-5).

1. Общи характеристики.

Трудът е публикуван от авторитетното издателство „Сиела“ преди изтичането на срока за участие в конкурса и представлява самостоятелно монографично изследване, поради което е годен за рецензиране.

1.1. Относно структурата.

Общия обем от 340 стр. приемам за достатъчен, вкл. като смятам за съществена част от труда, която не може да бъде отделена от изложението, и справката за научния апарат („библиографията“).

Авторът не е търсил изкуствено постигане на мащабност, а е включил в предмета на изследване съществените и свързани проблеми. Изложението е стегнато, без излишна информация, с много чиста фраза и без никакви излишни отклонения (въпреки видимия стремеж към практическа полезност).

Трудът е **структуриран в 4 глави**, всяка от които е подразделена в съответствие със следваната логика на изложението. Предвид благодарната материя аз лично бих предпочел неслучайно утвърдената напр. във френската научна школа тезисна структура от 2 части, която позволява, вместо механично следване на групите проблеми, обобщаването им според обединяващи ги научни критерии. При много строга научна вискателност това може да се определи като слабост. Предвид огромната практическа важност на изследваната материя обаче приемам подхода на автора за целесъобразен, аз също съм прибягвал до него в изследването на особено важни за практиката на националния юрист проблеми (като принципите на прилагане на правото на ЕС).

Първата глава е очевидно въвеждаща, но с различна функция от общото въведение на труда и необходима с оглед спецификата на материята.

Може да се установи известно неравновесие в обема на главите.

Като цяло приемам, че структурата на труда съответства на изследователската задача.

1.2. Относно научния апарат.

Научният апарат на монографичното изследване е сериозен. Включва 858 бележки, които съдържат уместни позовавания на:

- 173 заглавия общо на български и на чужд език (английски и френски), сред които:
 - 86 статии и студии, от които 13 на български и 73 на чужд език;
 - 45 монографични труда и изследвания на български (19) и чужд език (26);
 - 24 общи курсове и учебници на български (7) и на чужд език (17);
 - 14 заглавия на издания Сборни съчинения на Хагска академия по международно право на английски и френски език
 - и 16 обяснителни доклада към международни актове.

Приемам, че научният апарат на труда е цялостен, всеобхватен и напълно релевантен на изследваната проблематика. Позволявам си да приема, че той сам по себе си има приносно значение.

Смятам за наложително обаче за пореден път категорично да възразя срещу използването – поне в научни трудове! – на категорията „библиография“ без подразделяне на „използвани източници“ и „цитирани източници“! Утешително е, че в разглеждания труд посочената „библиография“ включва именно и само цитираните единици, но това не оправдава автора или редакторите на издателството...

2. Относно темата.

Проблематиката на международната компететност по граждански и търговски дела е несъмнено актуална и важна както за доктрината, така и особено много за практиката.

Практически неизследвана в българската литература, тя естествено е предмет на изследвания в чуждоезиковата литература, което прави изследователската задача на автора трудна. Това е проблематика, в която не може да се предложи напълно оригинален труд. Авторът обаче е поставил акцент върху международната компететност по граждански и търговски дела

на българските съдилища и с добра систематизация, научна задълбоченост и практическа полезност се е справил с поставената изселодаветлска задача!

Пред нас е труд, който има белезите на учебник, но с несъмнени научни характеристики. Убеден съм, че изкуственото разделяне на „учебни“ и „научни“ трудове е неуместно – добрият учебник е разбираема наука, добрата наука е годна за изучаване!

Приемам, че темата на труда е дисертабилна.

3. По същество.

3.1. Изследването **„Международна компетентност по граждански и търговски дела“** е оригинален труд. Той напълно се различава от доктората на кандидата.

3.2. Научната задача, произтичаща от темата на труда, е изпълнена с познание, вещина и отговорно. Изложението покрива всички основни проблеми.

3.3. Правят впечатление ясният и прецизен стил, изказът е добър, терминологията е безупречна, тезите (в повечето случаи) са формулирани ясно, аргументирано и с някои изключения – завършено, изложението е цялостно, пълно и четивно.

Трудът очевидно разкрива много добра теоретична подготовка и значими практически умения на автора. Сам практикуващ юрист, той дава на научното изследване изключително полезна пряка връзка с практиката, което, длъжни сме да признаем, е рядкост!

3.4. Рецензираният монографичен труд е първото в България цялостно изследване на теоретичните и практическите аспекти на международната съдебна компетентност по граждански и търговски дела. Той представя всички основни актуални проблеми, произтичащи от членството на България към ЕС и присъединяването ѝ към Хагската конференция по международно частно право и най-вече от все още относително новия български Кодекс по международно частно право.

3.5. Монографичният труд си позватя за научна задача да изследва общата характеристика на международната компетентност в нейната съвременна динамика. Ясно са изведени тенденциите и недостатъците на поддържането на определени основания за международна компетентност.

Приносно е анализиран потенциалът на процесуалния дял на международното частно право за *общ регулатор на международния обмен* от страна на държавите.

3.6. Като **приносни елементи** на рецензирания хабилитационен труд могат да бъдат приети:

- актуалното изследване на основния за процесуалния дял на международното частно право институт на международната компетентност. Анализът се основава на най-новите позитивноправни източници и тенденции в юриспруденцията на международни, чуждестранни и български правораздавателни органи;

- предложена е подробна теоретична обосновка на съотношението между публичноправния характер на процесуалните отношения, съответно влиянието на международното публично право върху уредбата на компетентността по граждански и търговски дела;

- оригинално е разработено понятието за връзка между международното гражданско дело и държавата на съда, съответно вида на връзката и отклоненията от нейния надлежен характер;

- причините и подхода към създаване на правна уредба на международната компетентност и пресъздаването на теориите за учредяване на международната компетентност е с оригинален подход;

- проследени са последиците при липсата на достатъчна близост между международното гражданско дело и държавата на съда;

- Приносно е поставянето като централен предмет на изследване на допустимостта държавата да поддържа т. нар. „екзорбитантни основания за компетентност“, при които съдът не притежава приемлива според критерия за близост връзка с делото. Уредбата на екзорбитантната компетентност се свързва с различни исторически традиции и намира разнообразна обосновка, като общото е привличане на ответника пред съд, който може да няма никаква връзка с него и с обстоятелствата по спора.

- Проследени са основните отклонения от традиционните предели на упражняване на правораздавателни правомощия по международни граждански дела, като изключителната международна компетентност, универсалната

компетентност и изключителната връзка между делото и съда (*forum necessitatis*).

- Задълбочено е изследвано значението на правото на справедлив процес за регулиране на международната компетентност – приложимост към различните източници на уредба на компетентността, действие от гледна точка на ищеца и на ответника, създаването на нов вид компетентност за реализацията на правото на доспъ до съд;

- Стойностни са теоретичният анализ и дидактичното представяне на факторите, които определят избора на законодателя да ограничи съда в упражняването на правомощията му или неговото „освобождение“ в областта на процесуалните правоотношения с международен елемент.

- Значим е авторският прочит на проблема за постепенното отслабване на териториалността като връзка, включително за определяне на международната компетентност, което се дължи на технологичния прогрес и последиците му за обществените отношения. Приемането за разглеждане на едно международно гражданско дело не се определя единствено през призмата, нито на държавата като публичен субект, нито на интереса на частните субекти. Въпреки че предмет на международните граждански дела е защитата или съдействието относно възникването, развитието или погасяване на субективни права от съдържанието на частноправни отношения, ограничаването или допускането на сезиране на даден съд се определя от закрилата на определени общи, материалноправни ценности от публичен ред.

- Сполучливо е изведен принципът на самоограничаване на държавите в овластяването на техните съдилища при упражняване на международната компетентност по граждански и търговски дела.

3.7. Като изкушен в материята читател се почувствах неудовлетворен от отсъствието на по-ясно извеждане, анализиране и систематизиране на съюзноправият аспект на изследваната проблематика. Международното частно право на ЕС е особено специична интелектуална материя, в която компетентен автор като кандидата д-р Пандов би могъл да внесе много съществен принос, както е правил с някои от своите други публикации. **Особено показателна и заслужаваща задълбочен самостоятелен прочит е тенденцията за замяна на международноправните инструменти**

(конвенции) с несравнимо по-ефективните (заради техния безусловен директен ефект и примат извън ограничаващата разпоредба на чл. 5, ал. 4 на КРБ) съюзни правни източници (регламенти). Проблемът за определянето на международна компетентност по граждански и търговски дела има огромно практическо значение именно в държавите-членки на ЕС, авторът, разбира се, не е подминал това измерение, но сякаш е бил по-предпазлив в обобщенията, отколкото на мен би ми се искало. Предпазливост и съдържаност откривам сякаш и в авторския прочит на българската съдебна практика, все още изкушаваща се напълно неправилно да разглежда съюзните правни източници като международни... Аз лично имам потребност от по-голяма категоричност в това отношение от и без това не многобройните добри специалисти в материята на международно частно право на ЕС.

Като обобщение приемам, че представеният труд – с посочените нефундаментални слабости – представлява цялостен и високо качествен монографичен хабилитационен труд с доктринална и практическа полезност. Той би трябвало да се разглежда и като компонент в изграждането на българската доктрина по Право на ЕС (макар и в интердисциплинарната материя на международното частно право на ЕС) и да заеме място в обучителния инструментариум както в университетското, така и в професионалното образование на българския юрист.

V. Заключение.

Предвид изискванията на чл. 24 (1) на ЗРАСРБ приемам за установено, че кандидатът гл. ас. д-р Васил Христов Пандов отговаря на условията за заемане на академичната длъжност „доцент“:

1. има придобита образователна и научна степен "доктор";
2. не по-малко от две години:
 - а) е заемал академична длъжност "главен асистент"
 - б) отделно от това е бил преподавател, включително хоноруван, както и член на научноизследователски екип в същото висше училище;

3. представил е публикуван монографичен труд, който да не повтаря представените за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ и отговаря на високите изисквания за качествен научен труд.

Въз основа на изложеното изразявам ПОЛОЖИТЕЛНА ОЦЕНКА на кандидатурата на гл. ас. д-р Васил Христов ПАНДОВ и ще ГЛАСУВАМ ЗА решение на научното жури да предложи на Факултетния съвет избирането му за „доцент по Международно частно право“.

София, 7 август 2018 г.

**Проф. д.ю.н. Атанас СЕМОВ,
Носител на Катедра „Жан Моне“ на ЕС**